

Владимир Иванов, Станка Цонкова – Уша, София Грънчарова

ЕХО

групова изложба

11 февруари– 12 март 2022

Откриване 11 февруари, 17:00–20:00

Sarieva, Пловдив

Галерия SARIEVA има удоволствието да представи изложбата ЕХО, в която са включени творби на Владимир Иванов, Станка Цонкова – Уша и София Грънчарова.

*Ти го чакаш от години цяли —
чудото дохожда всеки час.
Виж хамалина пред нас,
който носи огледало.
Той върви. И в огледалото израстват
улицы, къщя, стобори,
а от дъното му светло идат хора
и като от клетка птици автомобили изхвъркват бясно.
В миг разлюшкват се площади:
дървеса,
стрехи и балкони падат.
Блясват сини небеса.
Ти не се учудвай, че хамалинът
е приведен и върви едва!
Носи той в ръцете си човешки цял един
нов и дивен свят.*

„Огледало“, Атанас Далчев, 1937

Ехо в акустиката е физическо явление, което представлява отражение на звука, което пристига при слушателя със закъснение след първоначалния звук. Когато звукът или самото ехо се отрази няколко пъти от няколко повърхности, тогава се говори за реверберация. (Уикипедия)

Изложбата ЕХО преоткрива ранни художествени практики от 70-те и 80-те години на авторите Владимир Иванов и Станка Цонкова – Уша, като изважда от архивите непоказваните им творби от този период. Произведенията им са поставени в изложбена среда, формирана от куратора на изложбата Веселина Сариева в сътрудничество с младата авторка София Грънчарова и творбите ѝ.

Владимир Иванов (1946, Варна) има образование като график в НХА. Впоследствие работи в областта на концептуалното изкуство като съвременник на тези процеси през 70-те и началото на 80-те години, използвайки различни медии — от рисунка, през принтове и инсталации, до намеси в градското пространство и природата. Изложбата ЕХО изважда най-ранните творби, правени в студентските години и по-късно по време на комунистическия режим. През тези години той остава своего рода аутсайдер и не е приет в Съюза на българските художници до промените през 1989 г. В творбите му се

виждат манипулирани и преконфигурирани в нова визуална система цитати от социалистическото битие, западни вестници и списания, реклами на ксерокс и др. Образите са надрисувани, прекопирани, принтирани, колажирани, въведени в нови геометрични перспективи и по този начин депредметизирани, олекотени от битието си, готови да заживеят в нова реалност. Селекцията и представянето на творбите в ЕХО дава възможност за наблюдението им не поотделно, а в групи със собствени отношения и динамика, в смислови блокове. Така графика си взаимодейства с рисунка, ксерокопие, обект или обратно. ЕХО се опитва да предостави ключ към творческата етика на Владимир Иванов, в което надмогването на реалността е възможно с реализъм, спиране на времето и поетична трансформация в тишина.

Станка Цонкова – Уша (1952, София) описва работния си процес като експеримент, в който той е основна цел на творчеството, а не средство на творчеството. За нея работата е във фотографията, а не чрез фотографията. В творбите ѝ от 70-те и 80-те, представени в ЕХО, комбинирането на изображения е резултат на дълбока потребност от личен опит. Наблюдавайки ги, имаме усещането за наблюдение на перформативни действия, в които близките кадри, абстракции, подборът съзнателно фрагментаризират и лаконизират действието, което остава скрито за нас. Повечето са реализирани на открито или в природата, някои в рамките на културни форуми като зимната „Аполония“ (1986–1987) и в Пловдив по време на Месеца на фотографията пак в тези години. Фотографските техники, които използва, са разнообразни, творбите остават експерименти–уникати, зад които няма един, а множество негативи. Творчеството ѝ е съпроводено от колажиране и често представлява класически сребърно–желатинов процес на смесване на различни негативи. В подхода си Уша остава романтичен бунтар и пънкар, чийто отказ от изобразяване, желание за отхвърляне и повторно събиране граници със сексуалното желание за разпадане на телата, на действителността, последвани от освобождаване, прекопираниране и сливане в нова, примирена реалност.

София Грънчарова (1994, София) работи с разнообразни техники и художествени действия, като остава медиатор между самото изображение и неговите променливи функции. В скорошните си изложби и проекти тя създава пространствени отношения, в които въвлича зрителя. Превръща фотографии, изображения, изрезки от списания в материални обекти, като създава възможност на зрителя да се раздвижи, да ги обходи и да се „изкатери“ мисловно по тях. Фокус в работата ѝ е човешката фигура и съставките ѝ, които скрепяват нейната цялост. Тялото на човека и тялото на творбата става неделимо място на примирение между медиен образ и съществуване, като се превръща в едно неутрално, топло и дишащо поле. В пространството на изложбата ЕХО, по покана на куратора, София прекопиранира предишни свои творби и създава едно особено усещане, една дезориентация между горе и долу, близко и далечно, рефлексия, саморефлексия, виждане, усвояване и присвояване. Макар и пряко да работи с творбите на Владимир Иванов и Станка Цонкова – Уша, София няма да ги доближи и ще запази дистанцията и достойнството на собственото си работно поле.

За посетителя изложбата ЕХО е емигриране в нова реалност, темпоралност без линейно време, комуникативна среда без фиксирана знакова система. Тя разбива хоризонтала и оплоскостеността на ежедневието и дава възможност за саморефлексия, освобождаване и дързост. Разглеждането на ЕХО предполага движение и динамика на посетителя, които граничат с перформативност на начина на лично виждане и осмисляне.

Представяйки преоткрити архивни творби и преработени скорошни произведения, изложбата ЕХО поставя въпроси за творческата икономия, рециклирането на изкуството и образите в една актуална система, произвеждаща и предполагаща творческо и визуално изобилие.